

NURULLAH GENÇ

Hüznün
Lalesidir
Dünya

ŞİİR

öndeyiş

hüznüm ile ülfeti pâreler lâleleri

bir ekim akşamıydı

o akşam, gözlerimde kâinat soldu, Kerim
ülkeme kançanağı bulutlar doldu, Kerim
dumanlı bir havzada alevlendi benliğim
varlığım, yokluğumda efsane oldu, Kerim

o akşam çöktü birden gönlümün kaleleri
enkazını eritti yüzünün hâleleri
gölgemdeki tebessüm bile kayboldu, Kerim
hüznüm ile ülfeti pâreler lâleleri

**sekiz haziran'da doğanın,
doğduğu ân'a şiir**

doğduğun ân için teşbih çatladı
yeniden konuldu güllerin adı
sensiz, yüreğimi avuttu şiir
sehl-i mümtenîyi unuttu şiir
he'nin dudağında alevlendi nûn
Leylâ'nın kabrinde uyandı Mecnûn
ruhum örselendi dertli dîl gibi
tahtında ansızın vuruldu elem
doğduğun ân için kırıldı kalem

kinâye, mutluydu parmaklarında
çağladın ruhumun ırmaklarında
bulut, gözlerine yayılmak için
hilâl, kaşlarında bayılmak için
kapıda beklerken küle döndüler
yüzünü görünce güle döndüler
çölde çiçeklendi kum fırtınası
yeniden titredi âşığın hası
varlığını hayal sandı Fuzûlî
sonunda tutuşup yandı Fuzûlî
mesnevî kokusu sindi odana
Nef'î bile hayran oldu edâna
mecâzını yıldızlara taşıdın
yalnızlığın zindanında ıydın
sensizlikten soldu nice resimler
kıskandı ufkuna bakan mevsimler
saçlarında bahar gülümsemesi
kulağında kâtip meleğin sesi:
“Ey, birgün şâiri vuracak dilber
Allah-ü Ekber, Allah-ü Ekber!..”

doğduğu eve

Levnî'nin minyatürler çizdiğı yerde miydin
Muhibbî'nin şiirler yazdığı yerde miydin
o gün zümrüdüankâ camlarına kondu mu
gökyüzünde şehráyin kandilleri yandı mı
kapında birikti mi fosforlu pervâneler
gözlerini tavana gömdü mü dîvâneler
Hünkâr İskeleyi'nden bir çerağ gönder bana
binbir çiçek tozuyla mihmân olayım sana
göreyim, kokusuyla baygın odalarını
ölümden kurtarayım aşkın adalarını
bu deniz, köpürdükçe köpürüyor yurdunda
her dalga, kırkayaklı verem oldu ardımda
ey şimdi tenhâlarda pelerinler giyen ev
döner diye, gülümün yolunu bekleyen ev

aruzun, evrene taht kurduđu yerde miydin
avcıyı bir ceylanın vurduğu yerde miydin
ötelere kapalı siyah perdeleri aç
bahçende mi kurudu kökünü yakan ağaç
O'nunla büyölendi nağmeler; yıkıldı bend
meftûn oldu yeniden ruhumuza nihâvend
ipek bakışlarınla aşk hüzzama boyandı
bir sandıkta uyuyan hâtıralar uyandı
kokusuyla büyölü akvaryumda balıklar
rüzgâr hâlâ o günkü mutluluđu sayıklar
nevâ bir cemre düřtü içimize dünyadan
duvarlar mestânedir bu hânende rüyadan
tükendi güzellikler şehrinin kargaşası
Garibnâme'ye döndü aşığın en paşası
ey şimdi O'ndan kalan sesleri dinleyen ev
hasretiyle yıllardır ağlayıp inleyen ev
ürkek bir lâmba gibi hatırlar seni birgün
bana gelmez, bilse de gamlı hâlimi hergün

odasına

birgün seni müzeler câvidânı sayarlar
ruhumu mumyalayıp mahzenine koyarlar
en güzel rüyaları koynunda gördü gülüm
iffetli aynalarda saçını ördü gülüm
bilmiyor, hayalini duvara astığımı
volkan gibi konuşup, kan gibi sustuğumu
hangi köşene koydu oyuncak bebekleri
ayıları, kuşları, ıslak kelebekleri
kitaplar okudu mu acılarıma dâir
düşlerine girdi mi kan tüküren bu şâir
şâir ki, doludizgin bir yangında bunalan
kendi ruhundan kopan çığın altında kalan
içinde en belâlî yolların kıvrandığı
cinnetlilerin bile O'nu deli sandığı
bir dünya atlasında vesikalık bir adam
ardında gölgesiyle kıvrılan puslu îdam
ey nesih yüzlü oda, söyle bana derinden
birgün bu gam heykeli ölürse kederinden
gülüme haber salıp çığlıklar atar mısın
sen de soylu şâiri bir pula satar mısın

uyuduđu beřięe

ey şimdi gl koması, gamlı, hzzamlı beşik
dikenleri bağrına gmen cüzzamlı beşik
hatırla o hayalin dolunay çehresini
Sabâ Melîkesi'nin uęuldayan sesini
o hayal, ummadığın ânda vurmuştu seni
antika bir iskelet gibi görmüřtü seni
yıllarca beklemiştin ansızın gelir diye
kollarında ışıklı bir dünya bulur diye
rakkâse rubâiler tutununca bahtına
oturmuřtu kibirli perilerin tahtına
mısra-ı bercesteye benzerdi her dudağı
karanfiller içinde gl kokardı kundağı
ufacık bir inkisâr yayılan gözlerinden
İstanbul eřmeleri süzülürdü derinden
ey şimdi tabutuna baykuřlar konan beşik
lml her umudu sevgili sanan beşik

bu yılanlı karanlık biter mi, bilmiyorum
ben de tabut misali kırgınım, gülmüyorum
infazını bekleyen ölü bir sanık gibi
yarı uyku sarhoşu, yarı uyanık gibi
sersefil uzanıyor ellerim sana doğru
o öyküler güzeli bakıyor bana doğru
dedin mi: Bu ağlayan, kahraman bir delidir!
ordusunu çöllerden uçuran küpelidir
kalbimi bir kez olsun avucuna koydun mu
kirpiğini inciten gölgeleri kovdun mu
yüreğim parça parça aktı mı gözyaşında
Hayyam feryâd-ü figân eyledi mi başında
yandı mı İbni Sîna bu muamma derdine
geceler mum yaktı mı âşığın en merdine
yoksa, elin-ayağın dolaştı mı ben gibi
çâresizlik ruhuna geçti mi kefen gibi
ey şimdi her köşede hülyâsız kalan beşik
ey O'nunla tattığı mutluluk yalan beşik

açtığı kapıya

kurabilseydi bebek, yıkılan Halepçe'yi
kırabilirdi hayal bu memnû kelepçeyi
çiçekli bir hânüman gördüğünde, yâd olan
içinde tebessümler biriktirip, şâd olan
nârin parmaklarıyla dokunsaydı yarama
bir damla su koyardı çatlayan matarama
vakitlerden geceyi sevdiğini söyleyen
yalanı kapısından kovduğunu söyleyen
gitti bilmediğimiz günlerin ötesine
günler ki, gün ışığı kalmadı ertesine
ey civan gölgesinden göklere bakan kapı
buzlayan bir âlemde kendini yakan kapı
senin de, benim gibi girizgâh olduğun yer
O'nun avuçlarında Ayine-i İskender